

Сказание за Кетцалкоатъл

Костадин Боянов

ТЕМТО

Костадин Боянов

**СКАЗАНИЕ
ЗА
КЕТЦАЛКОАТЪЛ**

София, 2015
ТЕМТО

© Костадин Боянов – автор
Станка Бонева – редактор
Моника Войкова – предпечат

© Издава TEMTO

ISBN 978-954-9566-78-9

*Топилцин Се Акатл Кетцалкоатъл,
Пернатият змей.
Кой е бил той?
Бог? Извънземен?
Мъдър шаман, донесъл духовен напредък
и разцвет на народа си?
На какво е учил толтеките?
Каква е истината за легендарната личност?
Стъпките му са заличени,
но не и полета на духа.
Полетете с пернатия змей
в магичната история на толтеките!*

* * *

Валял проливен дъжд и светкавиците се сипели от небето, сякаш боговете били решили да излеят гнева си върху Андите.

Щом индианската девойка Чоная надникнала от шатрата си, видяла една неподвижна фигура, лежаща в калта.

Тя смело се втурнала сред пороя и изтеглила непознатия у дома си.

*Птицата кетцал,
откъдето идва името на Кетцалкоатъл*

Чоная се погрижила за раните му, положила го в завивките си край огнището.

На сутринта видяла, че случайният ѝ гост не е съвсем човек. Горната половина на тялото му имала пера, а долната – люспи като на змия.

Но тя не се уплашила от грозотата му. Утолила жаждата му и му предложила закуска, без да го разпитва.

Грозноликият поблагодарил със следните думи:

– Ти ми даде огън, суха постеля, храна и вода. Не се уплаши от вида ми. Но защо не попита поне кой съм и откъде идвам?

Чоная коленичила и го погледнала в очите.

– Не ми бе нужно да те питам кой си, защото съгледах вътре в теб Светлината.

Ти си Кетцалкоатъл, богочовекът, пернатият змей.

* * *

Като узнали за мъдреца Кетцалкоатъл, мнозина от племената нахуатъл започнали да идват за съвет и помощ.

Веднъж при него дошли двама братя, които се сбили за един плод.

Насинени и ранени, те стояли мълчаливо пред пернатия странник и дишали тежко.

– Ти не си ягуар! – отсякъл мъдрецът и посочил единия.

– Ти не си ягуар! – отсъдил повторно и посочил и другия.

– Какво искаш да кажеш? – попитали в един глас братята.

– Зверове! Дори зверовете тачат роднините си! Братята ягуари си помагат в битката. А вие? За една папая...

Младежите засрамено навели глави.

– Ти знаеш ли дядото на дядо си? – посочил от-ново с тоягата си мъдрецът. – А ти?

Ателантес – тайнствените предци на толтеките

– Знайте корените на рода си! Почитайте стореното от дедите си и гледайте да не ги посрамите! Папая умира без корените си. Не оставайте без корени!

Кетцалкоатъл замълчал и после заговорил сякаш на себе си: “Аз си мислех, че имате да изминавате пет врати и пет слънца, за да станете съвършени. Но излиза, че не сте минали ония две врати, които различават човека от червея! Не може да знаеш къде си тръгнал, ако не знаеш откъде идваш.”

Познай корените си и ще си преминал Първата врата към небесата!

Ще си поел Първото слънце в кръвта си! То е кръвта на дедите!

Само тогава ще си усетил силата на ягуара и що е силата на духа ти!

* * *

Веднъж Кетцалкоатъл и учениците му вечеряли при Синьото езеро в планините Чиасас.

Пълната луна се отразявала достолепно в тихите води.

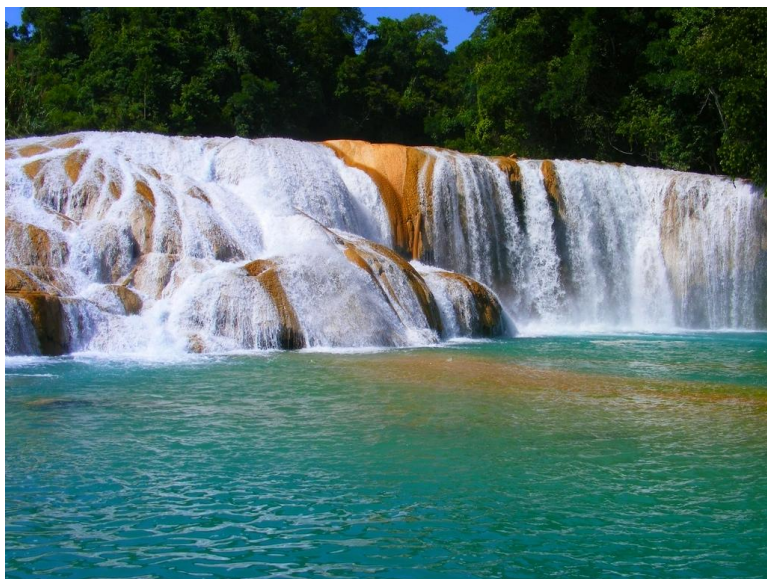
– Е, какво виждате? – попитал мъдрецът.

– Виждам едно птиче кетцал, там, до тръстиките, от което идва името ти – отговорил един от дружината му.

– Добър отговор на ловец – оценил Учителят. – Но не е достатъчно.

– Виждам приливите и отливите на водата и желанието, които Луната тъче в мен – споделила девойката Чоняя.

– Верен отговор на жена – отсъдил Кетцалкоатъл. – Мнозина свързват лунните и любовните трепети. Майките ви пък ще кажат, че Луната е тайнството на зачатието. И пак няма да е достатъчно.

Сините водопади – Паленке, планините Чиapas

– Усещам, че освен това, което виждат очите ми, има и нещо друго. Виждам с духа си как вълните на тайнството идват към мен, обливат ме. Отпивам от лунната пяна на познанието и искам да пия още и още, но водата се отдръпва и трябва да чакам след-

ващата вълна. – казал развълнувано един дребен на ръст ученик.

– Браво! Ти си достигнал Лунната врата! – изправил се мъдрецът – Който иска да я премине, трябва да усети мъжкото и женското в себе си, за да се отворят духовните му очи.

– И тъй, пристъпете Лунната порта и усетете незримото!

* * *

Усещайте!

Вие сте били свързани с майките си, чували сте ритъма на сърцата им, споделяли сте техните болки и радости. Били сте едно.

Каньон дел Сумидеро – Чиapas

И като сте дошли на този свят, станали сте глухи и слепи за вътрешното усещане.

Вие гледате, но не виждате; слушате, но не разбирате света около вас.

Защото, както са разкъсали в пъпа ви връзката с майката, тъй сега трябва да създадете връзка с майката-природа.

Усещайте!

Чуйте трепета на колибрито, което отпива нектар от чашката на цвета! Усетете мускулите на игуаната, скрита в храсталака! Нека духът ви лети с кондора!

Поемете с дъха си от силата на Земята и това, което е сътворила!

Вдишайте от силата на растящите пъпки, гъвкавата свежест на водопада!

Вижте духовете на дърветата и с почит поискайте подкрепа!

Станете едно цяло с всичко около вас!

И тогава ще дойде силата на ягуара – топлицин, що въздига духа към небето.

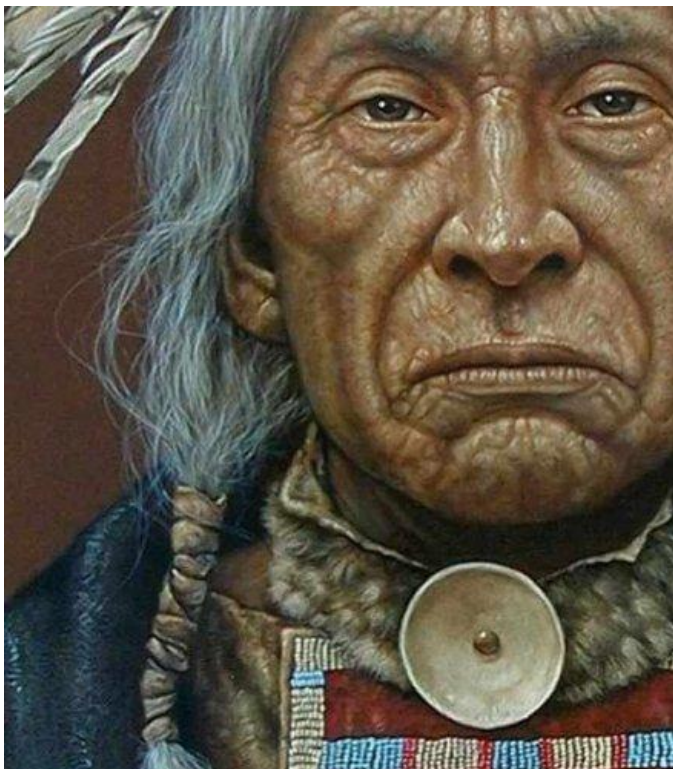
Тъй рекъл Кетцалкоатъл на учениците си.

* * *

Веднъж един разгневен баща довел сина си при Кетцалкоатъл.

– Виж го! Не иска да става ловец като мен!

Като останали сами, мъдрецът обиколил три пъти младежа и внезапно го чукнал с тоягата си по гърдите.

Очисти ума си! Виж кой си отвътре!

– Кой си ти?

– Казвам се...

– Не те питам как се казваш! Тука, тука виж! – и пак го почукал с върха на тоягата си – Погледни вътре в сърцето си и разбери кой си! Какво искаш да правиш, докато си жив? Кое ще те направи истински щастлив? Как ще оставиш достоен спомен, както са направили дедите ти?

Момъкът замълчал сред пороя от въпроси.

– Върви! – рекъл сурово жрецът. – Иди на оня връх за три дни и да не си се върнал без отговора!

Минало се време, но младежът не се връщал. От време на време се чували ударите на камък о камък.

Отишъл Кетцалкоатъл на върха и с учудване видял основите на каменна къща.

– Аз съм строител – рекъл момъкът и изтрил праха и потта от челото си.

– Знам – отвърнал мъдрецът. – Ти ще построиш свещения град Тула за учениците ми.

* * *

Мълвата за мъдрия шаман се разнесла по-бързо, отколкото вятър, разлюлял тръстиките, и учениците му се множали.

Тогава Кетцалкоатъл приел змейския си образ и полетял, за да намери удобно място за светилище на знанието.

Махнал с криле и с огнен дъх изгорил всички храсти и бурени на една равнина.

И като приел човешкия си лик, рекъл:

– Ето тук ще построим свещения град Тула!

Започнал се небивал строеж и всички помагали. Пернатият змей носел тежките камъни и ги стискал тъй здраво, че оставял по тях отпечатащи от перата си.

Скрепявял ги с огъня на дъха си, вдъхнал им живот.

И се извисила пирамидата на Слънцето, за да стане слънце на знанието.

Умели скулптори изваяли чудни образи на боговете, а Кетцалкоатъл издълбал някои от магичните писмена.

*Коатепек – Змеев хълм,
където била построена Тула*

– Който е построил храм в сърцето си, нека да дойде в този храм да се учи!

Тъй рекъл Кетцалкоатъл и сам издигнал от камък образа си пред портите.

* * *

Като видели новия храм, учениците си помислили, че трябва да се освети по закона на дедите им.

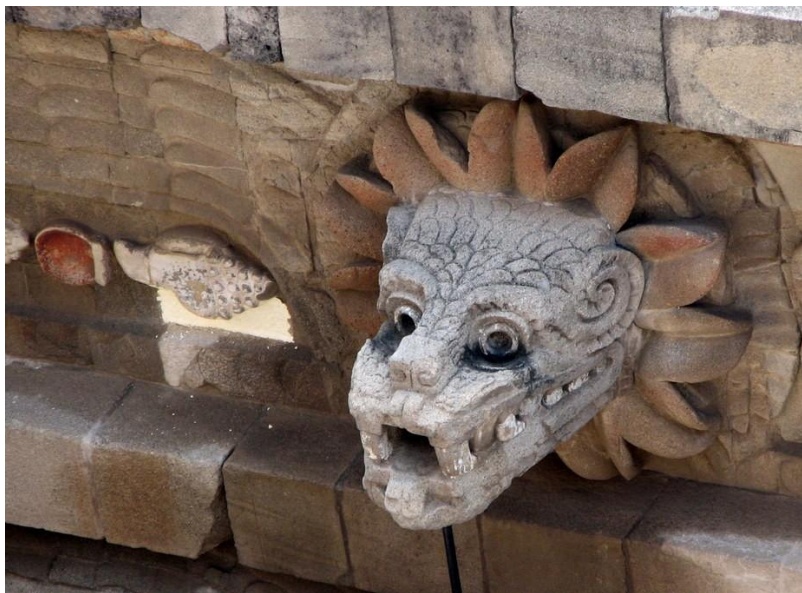
– Учителю, искаш ли жертвоприношение? – попитали светия човек.

– Искам! – казал Кетцалкоатъл и се обърнал, за да се прибере в храма.

Тогава младежите донесли един заек и го сторили жертвен дар.

След малко пернатият шаман се върнал, но като видял стореното, махнал разгневен с тояга и пак си тръгнал.

– Що сторихме? Защо си недоволен? Мигар искаш човешка жертва? – разтревожено го спрели учениците.

Барелеф на Кетцалкоатъл в подножието на храма

– Друга жертва имах в предвид..., жертва на духа. Тя е по-силна от плътта и кръвта на всяко заклано на олтара животно.

– Мигар искаш да вземеш душите ни? Що е духовна жертва?

– То е да следвате учението ми. Да загърбите радостите на плътта, що ви придържат към земята. Да правите добро и да изкорените злото от сърцето си. Да не отдавате дан на гнева и да не посягате към оръжието.

Само тогава ще бъдете мои ученици.

* * *

Обичайте, тъй както кондорът обича небесата и въздушните им реки!

Изображения на ягуари, койоти, орли и лешояди на пирамидалния храм

Тъй както магията на кавала, с която омайвате
девойките вечер.

Усетете вълшебството вътре във вас и го множе-
те!

Защото боговете са пропили с обич всичко, що
вижда и не вижда окоето ви. Тя е животрептящата съ-
щност, що ви изпълва.

Без обич духът е като празна делва.

Без обич няма духовно просветление.

Обърнете се към най-злия човек, потърсете доб-
рото в него и му го кажете. Ще видите, че той ще се
усмихне, защото светлината е изпървом заложена у
човека. После е дошъл черният демон Каказбал, да
ви изпитва и омърси с тъмнината си.

Целият свят е направен така, че обичта да е взи-
мане и даване. Потърсете с любов и най-дребната
твар и тя ще ви отвърне със същото!

Обичта е онази магична сила, дето изпълва духа.
Тя ви прави такива, каквито сте.

А какви искате да бъдете? Ягуари или тапири?
Смели войни или дървесни жаби?

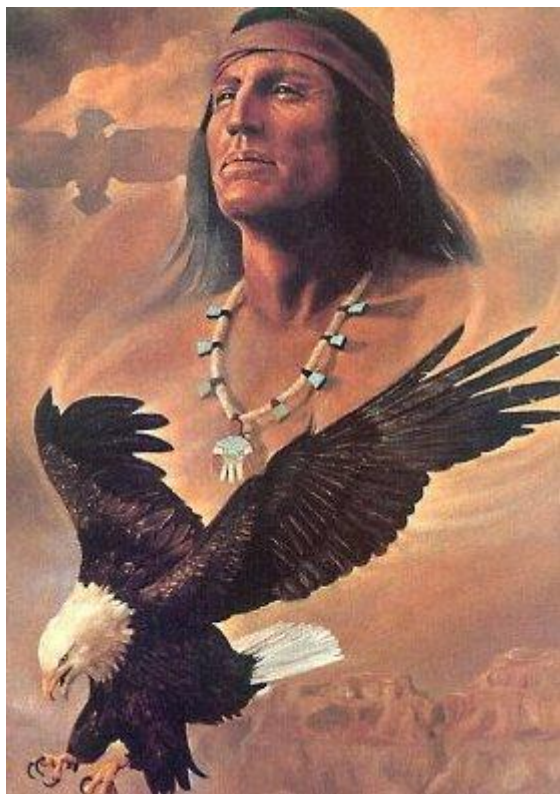
Макар че мъдрата костенурка е надживяла веко-
вете...

Тъй рекъл Кетцалкоатъл на учениците си.

* * *

Една вечер учениците разтревожени извикали
Кетцалкоатъл.

На постелята лежал един момък с широко отворени очи.

Духът е като кондор в пътуването

Шаманът коленичил, допрял ухо до гърдите му и рекъл.

– Оставете го! Той не е мъртъв. Той пътува.

– Как тъй пътува, като е пред нас?– зашепнали учудени учениците.

– Той пътува с духа си – тайнствено отвърнал пернатият мъдрец. – Там, в духовните селения се скита. Вижда красиви и чудати гледки, необозрими за ума.

– Можем ли и ние да пътуваме? – попитал един ученик с жълта роба.

– За да минете Петата врата на съвършенството, трябва да се научите първо да говорите. Съединете духа с езика, излейте вътрешното чрез говора. Ако не можете – пейте! И песента извира по същия начин.

Но за да пътувате, трябва да имате самообладание. По време на пътя духът е свързан с тялото чрез сребърна нишка. Трябва да се внимава да не се прекъсне.

За да отвори човек Петата врата, трябва да има достатъчно духовна сила в сърцето си...

Тъй рекъл Кетцалкоатъл, прошепнал няколко тайни думи, сторил знаци и момъкът се събудил.

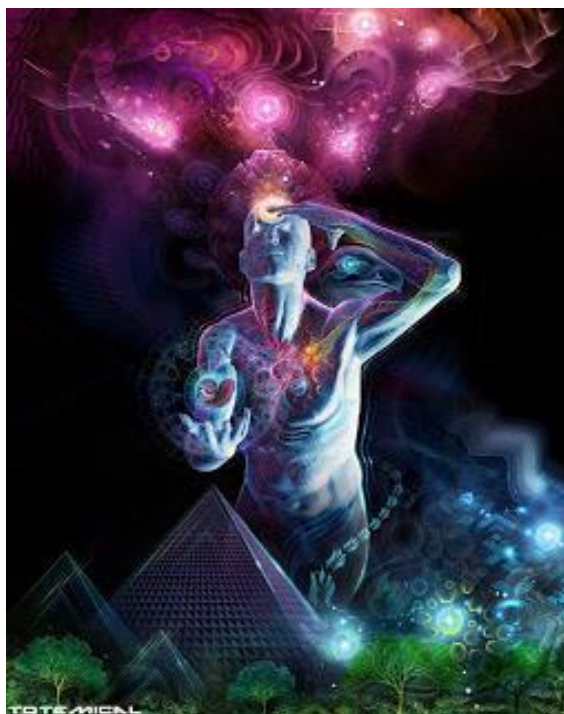
* * *

Веднъж трима ученици спорели на площадката пред храма.

– Какво има? – спрял се при тях Кетцалкоатъл.

– Спорим какво е Божията истина.

– А, тя ли? Елате с мен! Но трябва да ви завържа очите.

Истините на духа

Като влезли в светилището, шаманът им казал.

– Сега ще поставя ръката на всеки един от вас на нещо и искам да ми кажете какво е то?

– Докосва ме раздвоен и влажен език на... костенурка – заключил първият.

– Хванал съм крак на... крокодил – отсъдил вторият.

– Пипам кръгло и дълго тяло с люспи на... змия – рекъл третият.

– А сега махнете си превръзките! – наредил пернатият шаман.

– Но това е... игуана! – едновременно възкликнали младежите, под смеха на насъбралите се хора.

– Цял живот човек се опитва да открие истината, но разкрива само част от нея.

Бяга тя като кошута в есенните мъгли.

– Но тогава какво е Божията истина? – малко обидено попитал първият ученик.

– Можеш ли да завържеш вятъра? За истината няма привързване, защото е всеобхватна. В нея е окоето на кондора и самия кондор.

– И все пак, какво ни дава истината на боговете? – настоял вторият ученик.

– Ние гледаме отвън, а тя ни разкрива вътрешната същност на нещата – от малкото зрънце до далечната звезда.

– Защо не можем да я видим с двете си очи? – неуверено рекъл третият ученик.

– За да усети Божията истина, търсещият трябва да отвори третото си око. Нужно е да остави товара от знания и съмнението. Само с вяра и силен копнеж към боговете може да се отвори Шестата врата към съвършенството. Тя е едно око.

Тъй рекъл Кетцалкоатъл на учениците си.

* * *

Това се случило много отдавна. Тръстиките хора още не се били нарекли толтеки. Първото свети-

лице още не било издигнато и великата Тула била само няколко колиби сред пущинаците.

Там се скитало огромното чудовище Тлалтикутли и сеело смърт и ужас.

По онова време Кетцалкоатъл отишъл при гостоприемните племена на изток, за да посее своето учение и пригответи друго обиталище за учениците си, в случай на беда.

Той основал град Маяпан и повелил строежа на Чичен Ица.

Разтревожените ученици не знаели как да победят кръвожадния звяр. Той бил висок колкото три човешки боя, тежък колкото сто война. Имал остри шипове на гърба си и два смъртоносни рога на челото си. Стъпките и ревът му тресали земята.

Тогава храбрата девойка Чоная решила да отиде в бърлогата на ужасната твар. Всички си мислели, че това е жертвоприношение, но не било съвсем така...

Като стигнала пещерата, красивата мома запяла. Песента ѝ била тъй омайна, че звярът престанал да ръмжи. Тя пристъпила в тъмнината и погалила чудовищната муцуна.

– Смела девойко, – проговорил Тлалтикутли с човешки глас – ти не се уплаши от мен. Песента ти е възшебна, както и ласката. Какво искаш в замяна?

– Искам да си идеш от тук! – рекла решително Чоная.

– Нека тогава ми отговориш на три гатанки. Ако познаеш, ще си отида. Ако ли не – ще те изям. Ето и първата:

*Там, откъдето изтича скръбта,
де видения идат от световете,
два скъпоценни камъка светят,
които ценим,
когато ги изгубим.*

– Очите! Отговорът е очите! – отвърнала девойката.

– А тази:

*Там, де седалище е на духа,
Място, създадено от небесата.
Земните трепети там обитават,
докато спре във плътта светлината.*

– Трудна е, но не чак толкова. Сърцето! – отговорила находчивата мома.

– Хммм... Сега тази:

*Невидима река разяжда бреговете,
пречупва кости, плът стопява.
За нея са секунда вековете
и минало облива със забрава.*

– Времето! – извикала девойката.

– А-а-а-ргх! – изревало чудовището и сторило кръгъл проход към своя свят. – Загубих. Но запомни: демоните на Микстлан пак ще се завърнат. И може би първо трябва да те изям!

Тогава една ръка се показала от тунела и издърпала Тлалтикутли. В цял ръст се показал шаманът Кетцалкоатъл.

– Бях в подземното царство, за да изуча миналото на народа ти – обяснил той. – Но е явно, че тази врата трябва завинаги да се затвори.

Пернатият мъдрец вдигнал дясната си длан, промълвил тайни думи и проhodът към царството на мъртвите се затворил.

После прегърнал Чоная и я поздравил за храбростта.

Двамата си мислели, че Микстлан е запечатан навеки, но не било съвсем така...

* * *

Прочул се надлъж и нашир свещеният град Тула. Великолепните му постройки удивлявали всеки поклонник.

Реставрираната Тула днес

Един ден Топилцин Се Акатл Кетцалкоатъл събрал народа си на площадката пред храма.

– Тръстикови хора! – провикнал се той. – Днес празнуваме 13 години от основаването на това обиталище на мъдростта. От пущинак вие превърнахте земята в плодородни ниви. Царевицата и тиквите са в изобилие, какаовите дървета са натежали от плод. Памукът зрее в небивали цветове, за да си направим

хубави одежди. Птиците и човешките сърца пеят на Коатепек-Змейовия хълм. И както семето дава плод, тъй и знанието.

Пред вас са моите 13 ученика, които стигнаха съвършенството и вече няма на какво да ги уча.

Ето за тях и за вас отварям пътя към 13-то небе, където обитават боговете! От днес насетне поученията ще идват не чрез мен, а от самите небеса!

Казвам това и душата ми е развълнувана. Толкова години чаках този миг на просветление у вас...

Шаманът ударил с тоягата си земята и извикал, гледайки звездите. Силата топлицин била тъй мощна, че разлюлявала сърцата.

Сред посветените била и храбрата девойка Чоная, облечена в бяла роба, със златна брошка на лявото си рамо. Заедно с другите тя видяла как от главата на светия човек излиза мощен стълб от ослепителна светлина и се издига все по-нагоре.

Множеството почувствало свещената доброта на боговете и коленичили, без да бъдат подканяни.

Тогава светлината плиснала върху учениците и обгърнала главите им.

– Ето сега сте вече толтеки (съвършени)! – рекъл мъдрецът и избърсал една сълза от окото си. – Но и всички вие, дете ме гледате и вървите по пътеката на духа, можете да се наречете така. Защото вярвам, че няма да се отклоните от това, което ви учих. Бъдете мъдри толтеки, а не диви и неразумни чичимеки!

Така народът на тръстиковите хора се преименувал толтеки в този паметен ден.

Но точно тогава празникът бил помрачен от едно събитие.

Земята се разтресла, сякаш била гневна от сторения към небесата път.

– Какво се е случило? Да не би да разгневихме боговете? – попитала тихо Чоная своя Учител.

– Аз, Топилцин Се Акатл Кетцалкоатъл, отворих небесата. Но забравих, че такова славно дело поражда друго, противодействено. Печатът към подземното царство Микстлан е счупен...

* * *

Като видял, че се изпълнили времената, повелителят на бездните Тескатлипока прекрачил границата между световите.

Той поставил вълшебното си димящо огледало на прохода към небесата, така че боговете да не видят злото, което е замислил.

С едно махване на ръката си Тескатлипока загасил луната и в мрака засветили очите на демоните му, готови за атака. Обладали смъртни тела, те се нарекли по-късно ацтеки.

Сепнал се в съня си Кетцалкоатъл, понеже не усещал повече диханието на боговете.

Но било късно. По улиците се чували воплите и стоните на умиращите, а демоните ръмжали и разкъсвали де кого срещнат.

На стълбите на храма учениците организирали сетен отпор. Храбрата девойка Чоная отблъсквала

изчадията с дълго копие, подсилено с небесносиня магия. Прицелил се обаче Тескатлипока и я повалил с черната си стрела, димяща с огъня на бездните.

Тескатлипока

– Чоная, любима моя! – заридал пернатият шаман, прегръщайки безжизненото тяло. Нямало на света магия, която да върне изтеклия от нея живот.

Извикал със силен глас Кетцалкоатъл и се понесъл право към Демона на мрака...

* * *

Тескатлипока се изправил като огромен червен воин, с блестяща черна брадва в ръцете. Кожените му дрехи били осеяни с остри шипове, а в очите му горели огньовете на бездните.

*Битката на Кетцалкоатъл и Тескатлипока
Codex Borbonicus на ацтеките, съхранен в Париж*

В началото Кетцалкоатъл приел образа на пернат змей и отблъснал демона с небесен огън. Но Тескатлипока се изсмял и с един замах отсякъл опашката на змея.

Тогава защитникът на светлината се принудил да се върне в човешки образ. В ръцете му засветило острие от синя магия.

Когато се сблъскали небесният меч и черната брадва, земята затреперила. Ветровете замръзнали, ужасени от титаничния сблъсък, в който никоя страна не отстъпвала.

Но демонът бил хитър. Той хвърлил пясък в очите на Кетцалкоатъл и улучил дълбоко лявото му рамо.

Извикал като сто воина светият жрец, олюлял се, но падайки махнал димящото огледало от прохода на боговете.

– А-а-а-ргх! – изревал Тескатлипока, когато мощна вълна от светлина го ослепила. Той и армията му трябвало да отстъпят...

* * *

Оцелелите ученици наобиколили своя наставник. С тъжни лица те гледали дълбоката му рана и не могли нищо да сторят.

– Направете клادا – наредил с прегракнал глас Кетцалкоатъл – и ме сложете на нея.

Те сторили жертвеното ложе. От очите им капели сълзи, когато го полагали на смъртния одър, но били безмълвни.

Преди пламъците да оближат дърветата, Кетцалкоатъл се обърнал към народа си.

– Хора от тръстиките! Не унивайте! Идете към изгряващото слънце, в земите на маите и съхранете това, що ви учих! Светлината е по-силна от всяко зло, изпълзяло от дълбините!

Учениците нямали сърца да запалят кладата, но и не станало нужно. От небесата блиснала ослепителна светлина, която обгърнала тялото.

И тогава Кетцалкоатъл разбрал що да стори. Той запратил храма, заедно с посветените в друго измерение, недостъпно за демоните и тогава вратата към дълбините се запечатала.

Тъй митичната Тула станала Яшчилан, до където намират пътека само достойните.

Славният Учител изчезнал в сияйната светлина към 13-то небе на боговете...

* * *

Дълги и страшни били дните на преселението на толтеките към новата им родина. Мнозина загинали от глада и раните си. Сърцата им тъгували за Тула и мъдрият ѝ владетел.

Руините още пушели, когато дошъл народът на ацтеките и ограбил това, което останало.

Те почитали Тескатлипока и му правели човешки жертвоприношения. Мъдрият пернат змей се споменава с присмех, като победен враг. Неграмотни и дивичимеки, завоевателите унищожили свещените писмена. Само някои завети били спасени в неznайни пещери.

*Голямата пирамида: Чолула Пуебла, Мексико – град,
който оцелява до превземането му от Кортес*

Единствено град Чолула останал подслон за онези, които нямали сили да тръгнат на изток. Жителите останали непоковарени от злото, но заплатили със всички скъпоценности, които имали. Най-скъпото за тях останало в сърцата им и никой не можел да им го отнеме.

Тези, които извървели пътя на скръбта на изток, въздигнали Чичен Ица за свое убежище.

Те нямали врагове, но времето се оказало най-големия враг. Свещените завети по пирамидите се заличили. Малцина помнели, че Кетцалкоатъл не е жесток и кървав бог, който яде човешки сърца. Само малцина знаели пътя към изместената във времето и пространството Тула.

Мнозина от учениците останали в Чолула.

Чичен Ица, където се заселили толтеките

*Тунелите под пирамидата в Чолула,
където били погребани последните живи свидетели
на Кетцалкоатъл*

И когато и техните кости били погребани в тунелите под храма, заветите на истинното учение за светлината потънали в забвение.

ИСТИНАТА ЗАД ЛЕГЕНДАТА

Толтеките били усърдни земеделци, като отглеждали предимно царевича, боб и тикви. Прехраната им включвала също така и месо от зайци и кучета.

Империята на толтеките в X век се разпростирала до тихоокеанското крайбрежие, Гватемала, полуостров Юкатан, и голяма част от Северно и Западно Мексико.

Голяма част от това, с което търгували, били произведения на изкуството. Те изработвали изящни малки лични украшения и малки статуи. Били квалифицирани и в производството на керамика и текстил. Затова името толтек се превръща в синоним за "цивилизован човек", "художник", или "майстор".

Произведения на изкуството на толтеки

Толтеките установили търговски връзки с народите от съвременните мексикански щати Сакатекас, Веракрус и Пуебла, американските щати Ню Мексико и Аризона, Коста Рика и Гватемала.

Те са сред първите народи, за които със сигурност знаем, че практикували металообработването.

Произходът на това цивилизовано общество все още не е добре изяснен, има теория, че произлизат от финикийците.

Те имали изключително точен лунен календар, като една негова година траела 260 дни. Всеки лунен цикъл бил с продължителност 52 години.

В периода 923-947 год. толтекската държава била под управлението на Топилцин Се Акатл Кетцалкоатл – мъдър върховен жрец, който дори приживе бил

обожествен. Под негово ръководство столицата Тула се превърнала в райско кътче.

Тула е разположена върху площ 14 кв. км и основните ѝ култови съоръжения са пирамидални храмове. Жителите ѝ наброявали 50 000, имали богат културен живот, философска и мистична традиция, забележителни постижения в изкуството. Тула-Толан се превръща в легенда дори в митологията на завоевателите – ацтеките.

Според описанието „там има огромни тикви, злаковете царица са колкото воденичен камък... Памукът расте в Толан вече оцветен в различни цветове: червен, жълт, розов, зелен, син, малинов, небесносин, оранжев, кафяв и тъмnozлатист. Навсякъде растат какаови дървета и какаови цветя. Там летят множество прекрасни птици с разноцветни пера и всички те пеят като планински славеи.”

Падането на империята на толтеките е също толкова загадъчно, както и самото ѝ създаване.

Тула-Толан остава, според легендите, в ръцете на погубващия бог Тескатлипока и неговите последователи, чичимеките. Култовите сгради са разрушени, свещените книги - изгорени, но част от тях толтеките успели да скрият във високи пещери.

Исторически данни сочат, че толтеките се насочват действително на изток, където основават прочутия град Чичен Ица, заселват Ушмал, Маяпан и други градове. Така те се слели с народа на майте.

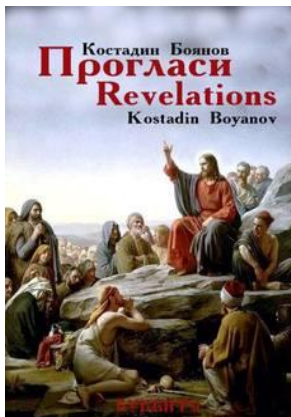
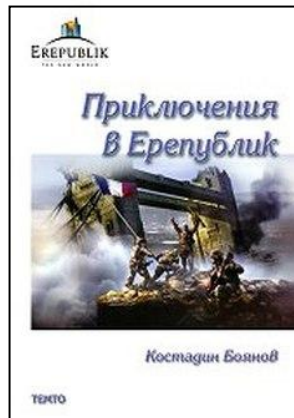
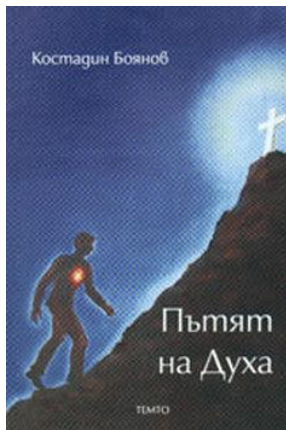
Костадин Йорданов Боянов

е по професия лекар-анестезиолог.

Финалист в интернационалния конкурс на poetry.com в Америка със стихове, публикувани в алманасите „Най-добрите поеми и поети на: 2004 – 2008 г.“ и сборници на издателска къща Noble house - London, Paris, NY.

Публикуван в поетичния вариант на книгата "Who is who?"

Други електронни книги от автора на личния му сайт:
paladinvisions.weebly.com

СКАЗАНИЕ ЗА КЕТЦАЛКОАТЪЛ

© Костадин Боянов – автор
Станка Бонева – редактор
Моника Войкова – предпечат

© Издава TEMTO

www.temto.eu

ISBN 978-954-9566-78-9